

quant una vistosa y engalanada cavalcada s'aturava devant el portal d'una de les masies de nostres Pirenéus. Era la comitiva de nuviatge que l'heréu de altre masia d'aquelles encontrades enviaba allà pera recullir la reyna del seu cor, la més hermosa nina d'aquelles montanyes ab la que l'endemà devia lligarse, jurantse abdós etern amor y fidelitat al peu del altar.

Avans de descolcar els de la comitiva, llur quefe, que ho es sempre el qui està ivesit ab els honors de *fadri major*, demaná per el pare de la nuvia, y havent aquest sortit á la finestra, de cavall están li'n feu demanda de sa filla en nom de son póderdant, á qual demanda respongué afirmativament l'interpelat, no sens que sos ulls deixessin escapar al mateix temps una llàgrima de tendresa paternal. Luego l'mateix que havia fet la demanda al pare, preguntá per la nina y havent aquesta sortit també á la finestra ab les galtes enceses de rubor, li parlá aixís l'enviat del seu promés:

—Hermosa poncelleta, vinch de part de vostre aymador á buscarvos. ¿Voleu venir?

La avergonyida donzella respongué ab un sí que ab prou feynes sentiren els de l'embaixada y descolcant tots se'n entraren en la casa ahont els esperaba un bon sopar y un bon llit.

L'endemà á les primeres hores de la matinada ja tothom se remenava en la masia. Tot era en ella alegría, brugit y gatsara. La mare de la nuvia aparellant la caixa de sa filla; aquesta engalanantse ab sos millors trajos y lluhint per primera volta les prehuades arrecades d'or y argent de que pochos dias avans n'hi havia fet presentalla l'seu promés y que ab prou feynes les podian sostenir ses orelletes; el pare anava contant y ficant dins d'una bossa de seda vermella

les d'obles de quatre que aquell mateix dia devia entregar á son gendre com á dot de sa filla; els criats estavan guarnint les cavalcadures y fins l'avi, padri de batejar de la nuvia, corria ensá y enllá ab el bastonet, donant instruccions á tots com home de més experiència.—Sobretot, deya al minyó que havia de ser el mosso de peu de sa fillola, sobretot estreny bé la cingla de la mula, y dirigintse al fadri major, tinguéu seny, li digué, ab els estímballs; allà hont vejáu un mal pas descolquéu tots, á vos que sou en eixos moments el depositari de aquest ángel que avuy fa quinze anys rebé en mos brassos les santes aygues del Baptisme, á vos l'encomano fins que n'haguéu fet entrega á aquell que us ha enviat. Vigiléu per ella y feu que l'seu criat no's mogui del seu costat com es la seva obligació. Jo d'así estant ja demanaré al gloriós Sant Antoni y á la Mare de Deu d'Escales que us guardin de pendrer mal.

—Deixéu vostres temors padri, respongué l'aludit jove, ja se la méva obligació y ja sabéu que no es pas la primera vegada que faig aquest ofici. No succehirá res de mal si á Deu plau.

—Deu ho vulla, murmurá l'avi, y aixugantse una llàgrima se n'aná al escón de la vora del foch á fumar una pipada. Haguera volgut no veurer marxar la comitiva, el mateix que un trist presentiment ennuvolá l'seu cor y d'altra part volia abrassar y tal volta per última vegada, á la nina de sos ulls. ¡Pobre padri!

Arrivá l'hora de marxar y s'organís la cavalcada en aquesta forma, seguint rigorosament les rúbriques establertes, puig en aytals actes may hi falta un mestre de ceremonies. Obría la marxa l'*Espader*, un fadri dels més ben plantats de l'encontra-